

Sygn. akt I CSK 457/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko K. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt VII AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od M. K. na rzecz K. G., kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 lipca 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z 25 lutego 2019 r. i oddalił powództwo w całości.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 642 § 1 k.c. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), określonego jako brak rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy kwestii żądania zapłaty wynagrodzenia za wykonanie dzieła, jeżeli świadczenie wykonawcy polegało na dostarczaniu partiami rzeczy oznaczonych co do gatunku, z których każda ma samodzielną wartość gospodarczą, a z uwagi na upływ czasu doszło do utraty

gospodarczego znaczenia zobowiązania wykonawcy, a finalny odbiorca dzieła oświadczył, że zobowiązanie zostało w całości wykonane.”

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania względnie o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, w ramach którego, Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Sformułowanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c.) Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku

prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2015 r., I PK 19/15). Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2020 r., I CSK 19/20).

Zwrócić uwagę należy również, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie są oceniane dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. W ramach przedsądu, Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie tylko nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych bądź też do ich powtórzenia, choćby nawet w zmodyfikowanej formie, jak też być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 grudnia 2020 r., II PK 171/19 i z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22). Zadaniem Sądu Najwyższego w ramach oceny wskazanych przyczyn skargi kasacyjnej nie jest również poszukiwanie uzasadnionych podstaw jej przyjęcia do rozpoznania w treści samej skargi.

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne wyżej opisanych wymogów nie spełnia. Po pierwsze, skarżący nie wskazał, aby w zakresie przedstawionego zagadnienia prawnego istniały w orzecznictwie wątpliwości ani możliwe do przyjęcia rozbieżne interpretacje prawne, wykraczające poza zwykłe wątpliwości interpretacyjne, które powstają w procesie decyzyjnym. Po drugie, przedstawione zagadnienie prawne nie ma charakteru uniwersalnego, wykraczającego poza sprawę zakończoną zaskarżonym wyrokiem, a sprowadza się do rozstrzygnięcia w konkretnym stanie faktycznym kwestii zapłaty wynagrodzenia za wykonanie dzieła, świadczonego partiami, w sytuacji, gdy z

uwagi na upływ czasu nastąpiła utrata gospodarczego znaczenia zobowiązania wykonawcy. Po trzecie, formułując istotne zagadnienie prawne, skarżący nie odwołał się do treści jakiegokolwiek przepisu prawa, który nie podlega jednoznacznej wykładni, którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego.

W związku z powyższym wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi, jak również z okoliczności sprawy nie wynika, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2015, poz.1800).